

ДИМИТЪР Н. СТЕФАНОВ
ПОСЛЕДНИЯТ

chitanka.info

Стоеше на един хълм и посрещаше изгрева. Наслаждаваше се на слънчевите лъчи, които пробягваха нежно по тялото му. Всъщност правеше това всяка сутрин откакто се помнеше. А спомените му се губеха далеч назад във времето. Съзнанието му се зарея в тези отдавна отминали епохи. Тогава всичко беше различно. Все още имаше и други като него. Но сега вече беше останал само той. А преди... Колко беше хубаво тогава. Огледаш се и наоколо много други като теб. Напегна се за момент и си припомни името, което тези странни вечно неспокойни същества — хората им бяха дали, но не можа да се сети... Миналото се връщаше в съзнанието му. Припомни си дните, когато още беше малък — майка му, надвесена над него, а братята и сестрите му образуваха широк кръг, около нея. Докъдето му стигаше погледът виждаше роднини. Също и онези малки летящи и писукащи създания, които се гонеха около тях и изпълваха етера с радостни звуци. Колко ли отдавна не беше чувал или виждал някое от тях? И това не успя да си припомни... Сети се, че тогава хората бяха много малко. В детските си години си мислеше, че това е само една залъгалка за малките — трябва да слушаш миличко, иначе ЧОВЕКЪТ ще дойде и ще те вземе.

Като стана малко по-голям видя жив човек, но колко различен беше той от описанията на големите... Беше добър, радваше се им, прегръщаше ги и остана да спи при тях. В този ден в гората^[1] — сети се, думата беше гора имаше празник. Старците разказваха легенди за дните, когато техният народ все още можеше да се движи. Беше толкова прекрасно. Тази нощ сънува, че при тях е дошъл един от древните и им разкрива тайни познания. Тогава той реши, че хората са добри...

Дните минаваха и нищо особено не се случваше. Той растеше и се радваше на живота. Докато един ден най-лошите кошмари от детските му сънища се сбъднаха. А мислеше, че ги е забравил.

Дойдоха много хора със страшни боботеци машини, от които земята се гърчеше в агония. Започнаха да повалят роднините му. Него, единствено него оставиха жив... ЗАЩО? Защо точно аз трябваше да остана сам? Толкова е ужасно да живееш със спомените за любовта, която си получавал и която знаеш, че никога вече няма да получиш... Защото от думите на хората разбра, че това е последната гора на планетата, а той е последното дърво^[2]. Потъваше все по-дълбоко в

самотата си. Всяка сутрин беше така, явно изгрева му действаше носталгично.

Самотен! Колко много мъка има в тази думичка. Вярно — около него всеки ден идваха хора, но това дори задълбочаваше самотата му. Той беше нещо като туристическа атракция. На ствола му имаше обяснителна бележка и хората идваха, четяха и се чудеха. Виждаше им се невероятно, че това пред тях не е сътворено от техните ръце. Тази сутрин беше пусто. Имаше само едно дете с родителите си. Детето се приближи към него и запита:

— Мамо, мамо, ама това наистина ли не са го правили хора?

— Не миличко, то си от природата — усмихна се майката.

— Мамо, а какво е това природа — продължи да настоява детето.

— Виждаш ли моето момиче — включи се и бащата — преди много години е имало много като това пред теб. Освен това е имало и разни същества, различни от хората. Всичко това ние сме наричали природа.

— Тате, а къде е сега всичко това, за което разказваш?

— Тези животни и растения (така са се наричали съществата), са отстъпили своето място на човекът, който е имал нужда от нови и нови земи...

Детето слушаше захлас — това беше много по интересно от приказките за Робопеляшка или Програмистката и седемте андроида, но бащата вече беше млъкнал. Той прегърна майката и каза на малкото момиченце:

— Моето момиче, сега можеш да отидеш да го погледнеш по отблизо, а ние с майка ти ще те изчакаме.

Детето това и чакаше. Тръгна към дървото и започна да го разглежда с интерес. Това беше толкова различно от светът от пластмаса и метал около него.

Дървото изгледа тази сцена с интерес. От дълго време не беше виждал хора, които да се обичат. Това изпълни и него със забравеното чувство. В този момент обичаше всичко — отдавна загиналите му роднини, мъртвата вече природа, дори хората. Изведнъж остра болка го преряза. Особено силно се почувства това в корените. Тялото му се люшна и нещо вътре в него се скъса. Корените му не издържаха напрежението и започнаха да се късат един след друг. Той падна много величествено и последната му мисъл беше — това ли е смъртта?

Момичето изпищя ужасено:
— Мамо, татко, той падна!!! Искам да стане!
Детето падна разплакано върху ствола на мъртвото вече дърво.
Последното дърво на планетата...

[1] *гора* — граф без нито един цикъл. ↑

[2] *дърво* — свързана гора.

(бел. ред.: Не знаем какво е имал предвид автора с използването на тези явно математически означения в един художествен разказ, но според някои историци това не е художествена измислица, а документален разказ. Оставаме на читателя сам да прецени това.) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.